

Viola ja Julius

Viola ja Julius

 Kids

TITTAMARI MARTTINEN

Tittamari Marttinen

Viola ja Julius

SAGA Egmont

Viola ja Julius

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2000, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728046807

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1 Viestejä Juliukselle

H ei Julius, sinun esitelmäsi lyömäsoittamista oli hieno! En tiennytkään, millaisia ääniä saa irti tavallisesta tamburiinista. Kellopelistä puhumattakaan.

Sinun pallokuvioinen paitasi on hurmaava. Sininen sopii sinulle hyvin. Tavataanko joskus Pirtelöbaarissa? Minä voin tarjota. Terveisin eräs ystäväsi.

Ps. Sinullahan on kohta nimipäivätkin. Onnea etukäteen!

Sähköpostiviestin luettuaan Viola kiihtyi niin, ettei puhunut koko päivänä muusta.

- Minä *en* ole lähettänyt sitä, Ilona sanoi. - En ikinä kirjoittaisi mitään niin kammottavaa kuin että "paitasi on hurmaava".

Totta, Viola myönsi, se ei kuulostanut Ilonan tylhiltä. Mutta Viola ei hellittänyt. Kuka kumma lähetti Juliukselle sellaisia viestejä?

- Ei siinä ole mitään kummaa, Ilona jatkoi. - Julius on monien mielestä kiva poika. Sinua vain harmittaa.

- Eikö sinua sitten harmita? Viola hämmästytti.

Ilona kaivoi taskustaan pussillisen haljenneita suklaatähtiä. Hänellä oli joskus eväänä epäonnistuneita karamelleja, joita hän sai äitinsä puodista. Viola laittoi sakaran suuhunsa. Ilona tarjosi tähtiä myös Maisalle, joka seisokeli heidän lähellään. Maisa vilkaisi heitä äkäisesti.

- Mikähän tuolla Maisalla on meitä vastaan, Ilona puhisi.
- Ihan kuin olisi loukkaus tarjota toiselle karkkeja.

Maisa oli ollut heidän luokallaan muutaman viikon, eikä ollut tutustunut kunnolla kehenkään. Violan ja Ilonan kanssa hän ei jostain syystä halunnut vaihtaa sanaakaan.

- Viestin lähettäjän on pakko olla meidän luokalla, kun se tietää Juliuksen esitelmästä, Viola jatkoi arvailemista. - Oletko ihan varma, ettet se ole sinä?

- En tosiaan ole varma, olenko se minä, Ilona vastasi kyllästyneenä.

- Enkä ole varma, oletko sinä järjissäsi.

- Ei sinun tarvitse minulta pimitää...

- Minä en pimitä mitään, usko nyt!

- Ainahan me olemme kertoneet toisillemme kaiken, Viola vetosi vielä.

- Minusta on loukkaavaa, että sinä luulet minun kirjoittavan tuollaista lässytystä, Ilona sanoi. - Miksi sinä muuten luet Juliuksen saamia viestejä?

- Meillä on yhteinen tietokone, Viola sähähti.

- Sinähän inhoat sähköpostia.

- Täytyyhän minun tarkistaa, ettei siellä ole mitään minulle, Viola selitti. - Olisi kauheaa, jos Julius lukisi minun viestini ja ilkkuisi sitten ruokapöydässä. En ole kyllä saanut yhtään jännittävää viestiä, en edes ystävänpäivänä. Mummo vain tukkii laatikon tervehdyksillään, että onko meillä pipot ja villahousut käytössä.

- Miten Julius antaa sinun lukea omia viestejään? Ilona kysyi.

- Ei se ole kieltänyt lukemasta, Viola totesi. - Ai niin, Juliuksella on kohta nimipäivä. Pitäisi keksiä sille lahja.